

בית משפט השלום באשקלון

ת"א 49456-08-10 טבקול ואח' נ' ברובר ואח'

לפני כב' השופטת סבין כהן

תובעים
1. רונון טבקול
2. ט.ר. הנדסה אזרחית בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד גלעד ישעיהו

נגד

נתבעים
1. ארקדי ברובר
2. מיכאל נדלר
ע"י ב"כ עוה"ד טלי בן סימון וג. עזרא

חקיקה שאוזכרה:

[חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965: סע' 13\(5\), 13\(9\)](#)

[פקודת הנזיקין \[נוסח חדש\]: סע' 7\(א\), 7א, 7ג](#)

ספרות:

[א' שנהר, דיני לשון הרע \(תשנ"ז\)](#)

מיני-רציו:

* בית המשפט דחה את תביעתם של התובעים כנגד הנתבעים בעילת לשון הרע. נפסק, בין השאר, כי הנתבעים פעלו מכוח חובה על פי דין ולכל הפחות פעלו הם על פי הוראה של רשות מוסמכת, ולכן מקרה זה נופל לגדרו של סעיף 13 (9) [לחוק איסור לשון הרע](#).

* נזיקין – עוולות – לשון הרע

התובעים הגישו כנגד הנתבעים תביעת לשון הרע בגין נזקים שנגרמו להם, לטענתם, בעקבות אמירות אשר נאמרו על ידי הנתבעים במהלך דיון בוועדת מכרזים שהתקיימה בעיריית אשדוד, בעניין שבו ניתנה הצעת התובעים במסגרת מכרז שפרסה העירייה. הנתבעים טוענים כי הפרסום חוסה בצלה של ההגנה הקבועה בסעיף 13 (9) לחוק ועותרים להכרה בחסינות הפרסום ומכאן עותרים במסגרת הבקשה דנן לדחיית התביעה על הסף.

בית המשפט הורה על דחיית התביעה ופסק כלהלן:

סעיף 13(9) לחוק איסור לשון הרע קובע כי: פרסום שהמפרסם חייב לעשות על פי דין או על פי הוראה של רשות המוסמכת לכך כדין או שהוא רשאי לעשות על פי היתר של רשות כאמור, לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי.

המחוקק העניק בסעיף 13(9) לחוק, חסינות מוחלטת לפרסומים הנוגעים לביצוע תפקידם של ממלאי תפקידים רשמיים ושל רשויות רשמיות. סעיף משנה (9) נועד להתיר פרסומים, שחובה לפרסמם או שיש רשות לפרסמם על פי היתר של רשות מוסמכת. לעניין זה, אין כל חשיבות אם הפרסום אמת הוא או אם היה תום לב בפרסום.

כאשר מפרסם בעל התפקיד התבטאות, שאף אלמלא לשון הרע הנטען לגביה לא ניתן לפרשה באורח סביר כפעולת לוואי הכרוכה במילוי תפקידו, הרי שהחסינות איננה חלה ביחס אליה. מסקנה זו נגזרת מן העובדה שתכליתה של הוראת החסינות היא להבטיח את תקינותו של ההליך המעין שיפוטי, ואין היא מבקשת להגן על אינטרס אישי של נושא המשרה, לפיכך בנסיבות שבהן אין מתקיימת זיקה ממשית בין תוכנו של הפרסום לבין אופיו של התפקיד ומטרותיו, אין הצדקה לשלילת זכות התביעה של הנפגע.

במקרה דנן, ניתן להצביע באופן מובהק, על זיקה ממשית שבין תוכן הפרסום – אמירות הנתבעים ביחס לנסיון ויכולת המציעים לעמוד בתנאי המכרז שפורסם על ידי עיריית אשדוד, לבין, אופיו של התפקיד ומטרותיו. הנתבעים הם נושאי משרות בכירות-ראשי מחלקה בעיריית אשדוד, במחלקות העוסקות, בין היתר, במישרין או בעקיפין בענייני בנייה הנתבעים נקראו להשתתף בוועדה לצורך הבעת דעתם בעניין הנדון.

המחוקק הרחיב את ההגנה הקבועה בסעיף 13(9) לחוק, כך שכיום הורחבה ההגנה למצבים בהם היה רשאי המפרסם לפרסם דבריו על פי היתר של הרשות המוסמכת. עם זאת, אין משמע הדברים, כי בכל מקרה ומקרה, מבלי לבחון את נסיבותם, תחול הגנה זו על כל אמירה. ובמיוחד, כאשר לא נבחנה הסכמתה של הרשות המוסמכת. יש לפרש את הוראת סעיף 13(9) בדווקנות, ובהתאם, לבחון האם קיימת במקרה הנדון, הסכמת הרשות המוסמכת.

במקרה דנן, נוכחותם של הנתבעים בוועדת המכרזים היתה נוכחות מתבקשת ונדרשת אף מכוח הוראות החוק. בחינת דבריהם של הנתבעים, מבלי להיכנס לשאלת נכונות הדברים, מלמדת, כי מדובר באמירות הנוגעות בקשר ישיר לאותם עניינים שבגינם הוזמנו הנתבעים לחוות דעתם בפני הוועדה.

אין לומר, כי דברי הנתבעים לא היו קשורים בנושא שאליו התבקשו לחוות דעתם, אלא נהפוך הוא, מדובר באמירה שבאופן מובהק הינה בתוקף התפקיד ומכאן, חלה עליה החסינות שבסעיף 13(9) לחוק. דברים אלו שאמרו הנתבעים הינם בדיוק אותם דברים שלהם כיוון המחוקק בעת שקבע חסינות לדברים הנאמרים במסגרת תפקידו של עובד הציבור.

מטרתו של הסעיף לאפשר לעובד הציבור לומר דבריו בחופשיות וללא כל חשש ואם ימנע ממנו לומר את הדברים כהווייתם בשל החשש לתביעות מהסוג הנדון, עלול להיגרם נזק ציבורי בקבלת החלטה שגויה של וועדת המכרזים. לאור טיבם של הדברים וההקשר שבו נאמרו, הרי שחלה החסינות, גם אם מדובר בדברים שאינם נכונים, גם אם נאמרו בחוסר תום לב או בזדון.

כאשר מתוך פרוטוקול וועדת המכרזים ומתוך הדברים עצמם ניתן להסיק באיזה הקשר נאמרו הדברים ולאיזה צורך, הרי שאין כל מניעה לברר את הטענה כבר בשלב זה של הדיון, טרם יאלצו עובדי הציבור לנהל הליך משפטי שלם ומלא ומכך, אין זה נכון לדחות ההכרעה בטענה לשלבים מאוחרים של הדיון.

הנתבעים פעלו מכוח חובה על פי דין ולכל הפחות פעלו הם על פי הוראה של רשות מוסמכת, ולכן מקרה זה נופל לגדרו של סעיף 13 (9) [לחוק איסור לשון הרע](#).

פסק דין

במסגרת התובענה שלפניי, עותר התובעים התובעים לפיצוי על פי [חוק איסור לשון הרע](#), תשכ"ה – 1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע" או "החוק") בגין נזקים שנגרמו להם, לטענתם, בעקבות אמירות אשר נאמרו על ידי הנתבעים במהלך דיון בועדת מכרזים שהתקיימה בעיריית אשדוד (להלן: "העירייה"), בעניין שבו ניתנה הצעת התובעים במסגרת מכרז שפרסה העירייה (להלן: "הפרסום").

הנתבעים טוענים כי הפרסום חוסה בצלה של ההגנה הקבועה בסעיף [9\(13\)](#) לחוק ועותרים להכרה בחסינות הפרסום ומכאן עותרים במסגרת הבקשה שלפניי לדחיית התביעה על הסף. לחילופין עותרים התובעים לדחיית התביעה נגדם בהתאם להוראות [סעיף 7א לפקודת הנזיקין](#) [נ"ח] ולחילופי בעלי דין באופן שבו העירייה תצורף כנתבעת חלף הנתבעים, לאחר שהעירייה מסרה הודעה בהתאם להוראות [סעיף 7ג לפקודת הנזיקין](#).

רקע עובדתי:

1. תובע מס' 1, מר רונו טבקול, הינו בעל המניות העיקרי בחב' ט.ר. הנדסה אזרחית בע"מ, תובעת מס' 2 (להלן: "החברה").
- נתבע מס' 1, מר ארקדי ברובר, עובד בשכר בעיריית אשדוד ומכהן בתפקיד מנהל מחלקת תשתיות. נתבע מס' 2, מר מיכאל נדלר, עובד בשכר בעיריית אשדוד ומכהן בתפקיד מנהל מחלקת מבני ציבור.
2. בשנת 2009 ניגשה התובעת למכרז אשר פורסם על ידי העירייה, לביצוע עבודות סלילה, פיתוח, תשתיות והסדרי תנועה.
- ביום 19/7/09, במהלך דיון בועדת מכרזים, שהתכנסה לדון בהצעת התובעת, התבטא נתבע מס' 1 ביחס להצעה של החברה בדברים כדלהלן, אשר מפאת חשיבותם אביאם כלשונם:

"חב' ט.ר. הנדסה" נתן את ההפחתה הגדול ביותר של 20%, אך יש לנו היסטוריה ארוכה ולא טובה עם החברה. הוא עבד פעמיים בחפ"א וזרקו אותו

מהעבודה, בתקופה שעשה את כביש S, הוא ניהל את הפרויקט וגם שם הוא עזב. הניסיון שיש לנו איתו בשלוש הפעמיים שעבדנו איתם הוא ולא מוצלח." (פרוטוקול ועדת מכרזים מיום- 19/7/09).

בהמשך הדיון, התייחס אף נתבע מס' 2 להצעה של החברה וכך אמר :
 " אני מכיר את רוֹנֵן טֶבְקוֹל- הוא שינה את שם החברה, היום הוא נקרא ט.ר. הנדסה אזרחית, הוא בצע עבודות עם העירייה, בחפ"א הוא לא ביצע שום עבודה בצורה טובה, כל מכרז שהוא זכה, הם הגיעו לבית המשפט. סלילת כביש S מצומת ירושלים, זה מכרז משנת 1995, הזמנו משטרה מספר פעמים, הגענו לבוררות, ערבנו יועצים משפטיים, החלטנו שאנחנו מוצאים אותו מהעבודה, אני ממליץ לוועדה לבדוק אותו טוב לפני שתחליטו, הוא מעוניין- העיקר לזכות במכרזים ולא לעמוד מאחורי התחייבויות." (פרוטוקול ועדת מכרזים מיום- 19/7/09).

3. על פי טענת התובעים, החליטה הועדה, ככל הנראה בעקבות הדברים שנאמרו על ידי הנתבעים, לזמן את התובעים לשימוע- מתן הבהרות והסברים לגבי הצעתם במכרז שבנדון וגם בדבר יכולתם לבצע את החוזה או לעמוד בתנאיו.

ביום- 21/7/09 נשלחה לתובע הזמנה לשיבת מכרזים, לצורך הבהרות כאמור, לפני ועדת מכרזים שאמורה הייתה להתקיים ביום 2/8/09 וביום 29/7/09 נשלחה אל התובע הודעה על ביטול ההזמנה לשיבת המכרזים ובסופו של יום נמסר לתובעים, כי הצעתם לא זכתה במכרז.

4. לטענת התובעים, יש באמירות הנתבעים לשון הרע ופרסום אסור לפי [חוק איסור לשון הרע](#) ואמירות אלו הן שגרמו לאי זכייתם במכרז.

5. הנתבעים טוענים כי היות והאמירות היו במסגרת מילוי תפקידם כעובדי ציבור עומדת להם ההגנה מכח סעיף [913\(9\)](#) כאמור לעיל.

דיון והכרעה :

6. [סעיף 913\(9\)](#) לחוק איסור לשון הרע קובע כי :

"לא ישמש עילה למשפטי פלילי או אזרחי

.....

(9) פרסום שהמפרסם חייב לעשות על פי דין או על פי הוראה של רשות המוסמכת לכך כדין או שהוא רשאי לעשות על פי היתר של רשות כאמור"

7. בהתאם להלכה שהשתרשה, העניק המחוקק [בסעיף 9\)13](#) לחוק, חסינות מוחלטת לפרסומים הנוגעים לביצוע תפקידים של ממלאי תפקידים רשמיים ושל רשויות רשמיות (ראו ע"א 211/82 ננס נ' ד"ר פלורו, פ"ד מ(1) 210, 215).

סעיף משנה (9) נועד להתיר פרסומים, שחובה לפרסמם או שיש רשות לפרסמם על פי היתר של רשות מוסמכת. לעניין זה, אין כל חשיבות אם הפרסום אמת הוא או אם היה תום לב בפרסום (ראו א. [שנהר דיני לשון הרע](#) (1997), בעמ' 191).

8. ב"כ התובעים טען, כי הנתבעים אינם יכולים לחסות בצילה של ההגנה הקבועה [בסעיף 9\)13](#) מאחר והתנאי הבסיסי לתחולת הסעיף אינו מתקיים במקרה דנן וזאת מכיוון שהנתבעים לא פעלו מכוח חובה על פי דין לפרסומם או על-פי הוראה של רשות מוסמכת לכך וכן לא היו רשאים על-פי היתר של הרשות לפרסם פרסומים אלו.

9. ב"כ הנתבעים טען בסיכומיו, כי הוראת [סעיף 9\)13](#) לחוק חלה במקרה זה, מאחר ומדובר בדברים שנאמרו על ידי הנתבעים מתוקף תפקידם כעובדי עירייה, שנכחו בישיבת ועדת מכרזים על 'תקן' יועצים, ונבחרו לתפקיד זה נוכח תפקידם בעירייה ועל יסוד מומחיותם, בכדי ליעץ לוועדה כיצד לבחור זוכה במכרז בנייה בו דנה הוועדה אותה שעה. במסגרת זו העירייה מצפה מהנתבעים ומחייבת אותם, להביע את דעתם המקצועית בסוגיית העומדות להכרעה ולפיקד, מתבקשת המסקנה כי הנתבעים פעלו על פי דין או על פי הוראה של רשות מוסמכת – עיריית אשדוד אשר דרשה מהנתבעים להתייצב בוועדה ולומר את דעתם.

ב"כ הנתבע נסמך בעניין זה, בין היתר, על פסק הדין ע"א 6356/99 דרור חטר-ישי נ' עדנה ארבל, פ"ד נו (5) 254, שבו נדונה שאלת פרסום לשון הרע בדברים שנאמרו על ידי פרקליטת המדינה, בתפקידה כממלאת-מקומו של היועץ המשפטי לממשלה, אשר פרסמה חוות דעת המפרטת את שיקוליה המקצועיים בדבר העמדה לדין של חשודים בפרשה פלילית. באותו עניין קבע בית המשפט כי פרסום חוות דעת מעין זו מצוי בזיקה מובהקת לתפקידה של פרקליטת המדינה, ומשכך, חוסה הוא תחת הוראת החסינות הקבועה בחוק.

ב"כ התובעים טוען, כי לא ניתן ללמוד ולהקיש לענייננו מפסק הדין בע"א 6356/99 דרור חטר-ישי נ' עדנה ארבל, [פורסם בנבו] מכיוון שפסק הדין עסק ברובו בחסינות לפרסומים מכוח סעיף [\(5\)13](#) ולא מכוח סעיף [\(9\)13](#) השייך לענייננו ולכן אין להסתמך עליו בענייננו.

10. סבורתני, כי פסק הדין בפרשת חטר-ישי, קבע מבחן כללי שיושם בהתאם למקרה שנדון שם - ביחס לנושא משרה בלהליך שיפוטי / מעין שיפוטי – והוא רלוונטי אף לענייננו אנו והוא: **"כאשר מפרסם בעל התפקיד התבטאות, שאף אלמלא לשון הרע הנתען לגביה לא ניתן לפרשה באורח סביר כפעולת לוואי הכרוכה במילוי תפקידו, הרי שהחסינות איננה חלה ביחס אליה. מסקנה זו נגזרת מן העובדה שתכליתה של הוראת החסינות היא להבטיח את תקינותו של ההליך המעין-שיפוטי, ואין**

היא מבקשת להגן על אינטרס אישי של נושא המשרה, לפיכך בנסיבות שבהן אין מתקיימת זיקה ממשית בין תוכנו של הפרסום לבין אופיו של התפקיד ומטרותיו, אין הצדקה לשלילת זכות התביעה של הנפגע.

11. הלכה למעשה, במקרה דנן, ניתן להצביע באופן מובהק, על זיקה ממשית שבין **תוכן הפרסום** – אמירות הנתבעים ביחס לנסיון ויכולת המציעים לעמוד בתנאי המכרז שפורסם על ידי עיריית אשדוד, לבין, **אופיו של התפקיד ומטרותיו** – הנתבעים הם נושאי משרות בכירות-ראשי מחלקה בעיריית אשדוד, במחלקות העוסקות, בין היתר, במישרין או בעקיפין בענייני בנייה הנתבעים נקראו להשתתף בועדה לצורך הבעת דעתם בעניין הנדון.

גם בסיכומיו, מאשר ב"כ התובע את העובדה שהנתבעים הוזמנו לוועדת המכרזים כמייעצים לה וכי נוכחותם בוועדת המכרזים הינה בעלת חשיבות רבה והמחוקק אף מחייב את וועדת המכרזים לפנות ליועציה ומכאן, למעשה, אין מחלוקת, כי נוכחותם של הנתבעים בוועדת המכרזים היתה בתוקף התפקיד הניתן להם ודבריהם במסגרת הוועדה הינם דברים שהם נדרשו להתחייס אליהם בתוקף תפקידם.

12. בסיכומיו, ב"כ התובע התייחס ו וביקש ליישם במקרה דנן את פסיקתו של השופט פינקלמן בת"א 1346/08 [פורסם בנבו] בעניין חטר ישי והיא:

"...לדידי, ובכל הענווה הראויה, גם חסינות גורפת בלתי מוגבלת, יש לה גבולות ומסגרת. בין הגבולות ובתוך המסגרת החסינות גורפת ומלאה. מעבר לאותם גבולות ומסגרת, לא תעמוד לאיש כל חסינות שהיא. לא יעלה על הדעת שממלא תפקיד רשמי ינצל את מעמדו לרעה, יקום ויחרוג מתחום סמכותו, על מנת להוציא את דיבת זולתו לרעה ואחרי כל אלה יבקש לחסות בצל החסינות הגורפת".

אציין כי כבי' השופט פינקלמן הכיר באותו מקרה בחסינות המוקנת על פי חוק, על פסק הדין הוגש ערעור – הערעור נדחה.

13. אכן, צודק ב"כ התובע בעניין המגמה המתגבשת, כי לא כל אמירה של עובד ציבור תחסה בצל ההגנה וסבורה אני כי יש הצדקה למגמה זו, שלא תותר הרצועה וישנה חשיבות רבה לכך שאנשי ציבור ישקלו בכובד ראש דבריהם ומשום כך, נאמר בפרקי אבות א' יא' **"חכמים הזהרו בדברכם"** ואין לנו חלילה לזלזל בעקרון זה. לכן, נדרש בית המשפט לבחון כל מקרה לגופו, לפי הכללים המנחים המתגבשים בפסיקה.

14. אחד מפסק הדין המנחים בעניין, הוא, פסק דינו של כבי' השופט בנימין ארבל [בע"א 1233/07 יעל אשל נ' דני עטר](#) [פורסם בנבו] שם נקבע כך:

"אכן, ידוע כי המחוקק הרחיב את ההגנה הקבועה בסעיף 13(9) לחוק, כך שכיום הורחבה ההגנה למצבים בהם היה רשאי המפרסם לפרסם דבריו על פי היתר של הרשות המוסמכת. עם זאת, אין משמע הדברים, כי בכל מקרה

ומקרה, מבלי לבחון את נסיבותם, תחול הגנה זו על כל אמירה. ובמיוחד, כאשר לא נבחנה הסכמתה של הרשות המוסמכת. יש לפרש את הוראת סעיף 13(9) בדווקנות, ובהתאם, לבחון האם קיימת במקרה הנדון, הסכמת הרשות המוסמכת.

במקרה דנן, פרסם המשיב עובדות שאינן נכונות, כאשר אין זה מתפקידו כראש מועצה לפרסם עובדות לא נכונות או לא בדוקות, אשר אינן קשורות לנושאים שהיו חלק מסדר יומן של מליאת המועצה וועדת הביקורת, ונאמרו כולן על רקע אישי. הדעת אינה נותנת, כי יתאפשר לנושאי משרות ציבוריות לפרסם כנגד אחרים, ולו עובדי הרשות, דברי בלע שאינם נכונים, תוך שהם חוסים בצילה של הוראת הסעיף. במקרה דנן, לא מצאתי כי דבריו של המשיב התחייבו מהוראות דין או מהוראה של רשות מוסמכת, אף לא מצאתי כי ניתן לו היתר כל שהוא על ידי רשות מוסמכת, כאשר, כאמור, דבריו אף לא התייחסו לנושאים אשר עמדו על סדר יומן של ישיבות אלה. משכך, אני קובע כי דבריו המלעיזים של המשיב אינם חוסים בצילה של הגנת סעיף 13 (9) לחוק.

15. לא מצאתי כי יש מקום להשוות בין המקרים. כב' השופט ארבל מנמק ומציין בפסק הדין את הנסיבות, שהובילו אותו למסקנה שהאמירות במקרה בו הוא דן אינן חוסות בצילה של הוראת הסעיף והנסיבות הן: "שהעובדות שפורסמו אינן קשורות לנושאים שהיו חלק מסדר יומן של מליאת המועצה וועדת הביקורת, ונאמרו כולן על רקע אישי", כאשר במקרה דנן, הדברים נאמרו במהלך ועדת מכרזים אשר דנה בהצעת התובעים בנוסף, הנתבעים הציגו נתונים ביחס לחברה ולתובע על רקע ניסיונם, מפורטים דיים הניתנים לבדיקה ולאומות על ידי חברי הוועדה.

16. הנני סבורה, כי כחוט השני, ניתן לראות, כי כמו בפסק דין זה, כך גם בפסקי הדין הנוספים שהובאו על ידי ב"כ התובעים, החלטת בית המשפט שלא לקבוע, כי חלה ההגנה הקבועה בחוק, נובעת מאותם שיקולים ועל פיהם, הדברים שנאמרו, יכולים היו שלא להיאמר ולא היה בינם ובין התפקיד המבוצע על ידי עובד הציבור קשר ישיר. כך נקבע בעניין חוטר ישי:

"מעבר לאותם גבולות ומסגרת, לא תעמוד לאיש כל חסינות שהיא. לא יעלה על הדעת שממלא תפקיד רשמי ינצל את מעמדו לרעה, יקום ויחרוג מתחום סמכותו, על מנת להוציא את דיבת זולתו לרעה ואחרי כל אלה יבקש חסות בצל החסינות הגורפת" (הדגשה שלי- ס.כ.).

בתא (ת"א) 35372-06 עו"ד חיים שטנגר נ' מדינת ישראל- משטרת ישראל, שאף הוא הובא על ידי התובע, קבע בית המשפט, כי ההגנה נדחית, כיוון ש"אינני רואה כיצד ניתן לומר במקרה דנן שהיתה מוטלת על יהודה חובה על פי דין לומר ברבים שהתובע הוא ביריון." (סעיף 21 לפסק הדין, ההדגשה שלי- ס.כ.), כלשון בית המשפט- דהיינו בית המשפט קבע, כי אין מדובר בדברים שהיתה חובה לאומרים.

גם בפסק הדין בעניין [ת.א. 17615-03-10](#), גידיון נ. עיריית תל אביב יפו (לא פורסם, [פורסם בנבו]), אף הוא הובא על ידי התובע, דחה בית המשפט את ההגנה, מהסיבה שאין מדובר בחובה שהיתה מוטלת על עובד הציבור וכלשונו של בית המשפט:

“כאשר קיים חוב, אכן הרשות המקומית חייבת או רשאית לשלוח הודעות עיקול נגד חייבים אך אין כל חובה וגם אין רשות לשלוח הודעות עיקול נגד מי שאינם חייבים.” (הדגשה שלי- ס.כ.).

17. במקרה דנן, כפי שציינתי לעיל, גם ב"כ התובעים מאשר, כי נוכחותם של הנתבעים בוועדת המכרזים היתה נוכחות מתבקשת ונדרשת אף מכוח הוראות החוק. בחינת דבריהם של הנתבעים, מבלי להיכנס לשאלת נכונות הדברים, מלמדת, כי מדובר באמירות הנוגעות בקשר ישיר לאותם עניינים שבגינם הוזמנו הנתבעים לחוות דעתם בפני הוועדה. הנתבעים, כמי שעובדים בעיריה ועבדו בעבר עם קבלנים שונים, חיוו דעתם באשר לנסיון העבר עם התובעים כקבלנים. בחינת עברו ונסיונו של מועמד הינה בחינה לגיטימית ומחובתו של יועץ הוועדה להביע דעתו בעניין.

לא מצאתי, כי דברי הנתבעים לא היו קשורים בנושא שאליו התבקשו לחוות דעתם, אלא נהפוך הוא, מדובר באמירה שבאופן מובהק הינה בתוקף התפקיד ומכאן, חלה עליה החסינות שבסעיף [9\)13](#) לחוק.

18. דברים אלו שאמרו הנתבעים הינם בדיוק אותם דברים שלהם כיוון המחוקק בעת שקבע חסינות לדברים הנאמרים במסגרת תפקידו של עובד הציבור. מטרתו של הסעיף לאפשר לעובד הציבור לומר דבריו בחופשיות וללא כל חשש ואם ימנע ממנו לומר את הדברים כהווייתם בשל החשש לתביעות מהסוג הנדון, עלול להיגרם נזק ציבורי בקבלת החלטה שגויה של וועדת המכרזים.

לאור טיבם של הדברים וההקשר שבו נאמרו, הרי שחלה החסינות, גם אם מדובר בדברים שאינם נכונים, גם אם נאמרו בחוסר תום לב או בזדון.

19. ב"כ התובעים טוען, כי לא יהא זה נכון במקרה דנן להורות על קבלת הבקשה במסגרת בקשת סף, אלא לאחר בירור עובדתי.

ככלל, לאור טיבה של ההגנה, הקובעת כי הפרסום לא ישמש עילה לתביעה, הרי שדינה של הטענה להתברר בפתח הדיון, כבקשת סף. ייתכנו מקרים, בהם, יש לעשות בירור עובדתי על מנת לברר הטענה ולכן לא תוכל להתברר הטענה כטענת סף, כך במקרה בו לא ברור מה מעמדם המשפטי של האומרים, האם מדובר באמרה אשר נאמרה במסגרת תפקידם וכי. אך מקום, כבמקרה דנן, בו מתוך פרוטוקול וועדת המכרזים ומתוך הדברים עצמם ניתן להסיק באיזה הקשר נאמרו הדברים ולאיזה צורך, הרי שאין כל מניעה לברר את הטענה

כבר בשלב זה של הדיון, טרם יאלצו עובדי הציבור לנהל הליך משפטי שלם ומלא ומכך, איני סבורה, כי נכון היה במקרה דנן לדחות ההכרעה בטענה לשלבים מאוחרים של הדיון.

20. לאור האמור לעיל, מתחייבת המסקנה כי הנתבעים פעלו מכוח חובה על פי דין ולכל הפחות פעלו הם על פי הוראה של רשות מוסמכת, ולכן מקרה זה נופל לגדרו של סעיף 9)13 לחוק [איסור לשון הרע](#), עומדת לנתבעים ההגנה הקבוע בחוק ודין התביעה נגדם להידחות לפיכך.

21. משקבעתי כי קיימת חסינות לפי סעיף 9)13 מתייטר הצורך לדון בבקשה להכרה בחסינות לפי סעיף 7(א) לפקודת הנזקין, אם כי בהקשרה של טענה זו אומר, כי לו היתה נדחית הבקשה להכרה בחסינות לפי סעיף 9)13 לחוק, אזי מנימוקי הבקשה ולאור הסכמת התובעים, היה מקום להורות על דחיית התובענה נגד הנתבעים וצירופה של העירייה כנתבעת חלופית.

22. סוף דבר, התביעה נדחית.

התובעים ישאו בהוצאות הנתבעים בסכום של 10,000 ₪.

ניתן היום, ל' ניסן תשע"ב, 22 באפריל 2012, בהעדר הצדדים.

סבין כהן 54678313

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן